

MARIT DANIELSSON

NÄR
UNDER-
BART
INTE ÄR
NOG

EN MEDELÅLDERSROMAN

ROMANUS & SELLING

MARIT DANIELSSON

När underbart inte är nog

En medelåldersroman

**ROMANUS
& SELLING**

TIDIGARE UTGIVNING AV MARIT DANIELSSON PÅ ANNAT FÖRLAG:

Lyckligt skild (med Magnus Abrahamsson, 2017)

Kärleksfallet (2018)

*Skilsmässobyrå*n (med Magnus Abrahamsson
och Renée Lilliecreutz, 2019)

Familjesplitter (2019)

www.romanusochselling.se

ISBN 978-91-89051-68-3

Copyright © Marit Danielsson 2021

Omslag: Lotta Köhlhorn

Tryck: ScandBook, EU 2021

Vårvinter

JOJO SAXHAMMAR VAR på väg att bli sen, ändå gav hon sig en kort stund till vid skrivbordet. Hon behövde samla sig. Så reste hon sig med en spelad gäspning och lade ner en budgetmapp och en omslagsskiss i väskan. Med dröjande steg och blicken i mobilen rörde hon sig mot hängaren och hakade frånvarande ner kappan – allt för att se ut som en chefredaktör som inte har några andra planer än att åka hem, äta middag och sedan krypa upp i soffan med lite kvällsjobb.

Om hon hade gjort som vanligt – rest sig i brådska och med en halvkvävd svordom rafsats ihop sina saker – skulle medarbetarna garanterat ha vänt sina välvilliga ansikten mot henne och undrat: ”Jaha, vad ska du hitta på för kul ikväll då?”

Och då hade hon behövt ljuga.

Anette, hennes högra hand och magasinets redaktionschef, kom skyndande runt borden med tre utskrivna tidningssidor.

– Hinner du med de här innan du går?

Anette drev ständigt på som om de låg riktigt illa till, vilket de sällan gjorde och absolut inte nu.

– Vi tar det imorgon, sa Jojo. Okej?

Anette tippade huvudet på sned. De ljusblå ögonen lyste som platta pölar i hennes slutkörda ansikte. Jojo tog papperen och lade dem i väskan.

– Okej, jag läser ikväll, och så hjälps vi åt med det sista imorgon. Bli det bra?

Anette andades ut.

– Skönt, tack!

Jojo sa ett lamt hej då, tillräckligt tyst för att gå medarbetarna förbi, och gick iväg.

– Förresten! ropade Anette och följde efter. Layoutvikarien har fortfarande migrän, och sen – och här halvvisade hon – och sen Jari ... Jag fattar faktiskt inte hans schema, nu har han gått tidigt idag igen.

Jojo tvärstannade och vände sig om.

– Jari hämtar väl sina barn? sa hon medan hon drog åt kappskärpet. Men jag håller med, det är svårt att få grepp om hans schema. Prata gärna med honom imorgon.

– Okej, jag kollar. Jaha, vad hittar du på ikväll då? fortsatte Anette och sjönk ner på en bordskant, som om hon just gjorde slut på arbetsdagen och det var tid att flyta ut i småprat. Hem, eller?

– Hem bara, sa Jojo. Bara hem. Du då?

– Jag har faktiskt tid hos coachen om en timme. Du vet, han?

– Aha, bra, men då ska jag inte uppehålla dig. Trevlig kväll! Och snyggt jobbat med karriärsidorna! sa Jojo och backade därifrån.

Anette, som tacksamt nog blev uppmuntrad av minsta lilla, fick tillbaka glöden i blicken, gjorde segertecknet och återvände till redaktionen.

Jojo skyndade på stegen. Måtte hon nu bara slippa stöta ihop med Danne.

Hon gick snabbt genom det nyrenoverade kontorslandskapet olika redaktioner, där doften av målarfärg och nyslipat trägolv ännu hängde kvar, och närmade sig det stora glasrummet, ett rum som vigts åt styrelsemöten, konsulter och diverse högdjur.

Där skymtade hon ekonomichefen, Teodor, en ranglig tvåmeterman i fyrtiofemårsåldern, som slog sig ner vid ett av borden med kavajen lojalt kupad över den böjda ryggen. Och där, längre in i högdjursrummet – naturligtvis: Danne. Han vankade fram och tillbaka på den blå heltäckningsmattan, pratande i telefon med armarna vevande baklänges, som om han ville spola tillbaka en förlorad förhandling. Jojo vinkade snabbt och lät honom förstå att hon hade bråttom. Han nickade frånvarande, uppslukad av samtalet, och Jojo slank äntligen ut i trapphuset. Hon fortsatte ner till garaget, in i det avgasluktande dunklet, där hon stängde av sin mobil, plockade upp en överkörd scarf från det smutsiga golvet, skakade den och knöt den om en stolpe innan hon låste upp bilen och med en pust sjönk ner i sätet.

En stund senare klev Jojo ur bilen på en gästparkering i Kista. Den som händelsevis tittade ut genom fönstret i något av betonghusen den här marseftermiddagen skulle förmodligen ha lagt märke till den långa kvinnan som sicksackade mellan bilarna. Hon stack ut. Någon hemtjänstarbetare såg hon inte ut som, inte med den bilen, och läkare eller sjuksyster på hembesök – knappast, det fanns inget kliniskt över henne. Den halvknäppa blå manchesterkappan fladdrade, väskan slängde, än drogs fingrarna genom håret, än plockades hörlurar ur öronen – nej, hon lämnade frågetecken efter sig på väg mot uppgång 16A.

Väl inne i hissen drog Jojo ett djupt andetag. Hon blundade. Hela veckan hade hon sett fram emot det här, men nu kände hon sig ur balans och på högvarv. Hon vände sig om: ekorrblicken stirrade från den svartflagiga spegeln.

– Lugna dig, människa, mumlade hon för sig själv och strök med pekfingret bort mascaran under ögonen. Så tryckte hon tummen mot hissknappen, sögs långsamt upp i huset och klev ut på plan åtta.

Det var helt tyst i trapphuset. Hon ringde på och höll andan. Sekunderna gick, så hörde hon ett lätt skrammel och dova fotsteg, dörren öppnades och där stod han: ansiktet ljusst och leende, armen utsträckt. Omtumlad av att alla känslor i ett ögonblick byttes ut mot helt andra tog hon ett ostadigt steg in i hans famn. Han strök henne över ryggen med läpparna mot hennes hals. Andetagen tjocknade. Han tog sakta tag i hennes hår och de stod där blickstillta tills hon måste ge efter för greppet och böja nacken bakåt. Det blev tungt bakom ögonen, och sen tog det inte mer än en halv minut förrän de var i säng.

Det var ungefär så deras möten såg ut: de hade sex, varken mer eller mindre. Eller egentligen: stunderna betydde oändligt mycket mer än så för henne, men hon kunde fortfarande inte riktigt sätta fingret på varför. Och nu, en timme senare när den grå skymningen föll utanför hans sovrumsfönster, låg hon där, halvvägs in i sömnen, urlakad efter arbetsdagen och sexet, som golvat henne som ett svindlande härligt slagsmål.

En kort stund senare vaknade hon av att hon frös under den tunna filten. I dunklet i hörnet anade hon två överfulla Ikea-påsar med kläder och de hopvikta flyttkartongerna som stod lutade mot väggen. Hon satte sig upp, med ens illa till mods. Det var något obehagligt med kvällen och mörkret som åt sig in i det gardinlösa rummet utan att erbjuda minsta hjälp nu när hon måste ta sig samman och åka därifrån. Hon trevade efter trosorna och behån, han rörde sig invid henne, sänglampan tändes och han kisade i det skarpa skenet.

– Du är fin du, Jojo, sa han mjukt och strök fingret över hennes arm. Vill du ha en kopp te?

Hans vänlighet och fyrtiotvååriga kropp skickade en våg av tacksamhet genom henne – strax följd av tacksamhetens fadda eftersmak.

– Tack, men jag måste åka, viskade hon.

Hon krånglade sig upp ur sängen, kom på fötter och hoppades att han nu skulle titta bort när hon naken tassade ut i badrummet med klädhögen fastklämd under ena armen och väskan i skinn fånigt tryckt mot sitt eget skinn. Hennes kropp gjorde sig bäst påklädd, eller möjligen liggande, det var inget att hymla med eller skämmas för, men helt oblyg var hon heller inte. Hon längtade efter en dusch, men ville inte gärna be om en handduk, det var inte läge för praktiska rutiner här, det tillfälliga och ogenomtänkta var deras enda ursäkt. Hon rotade i väskan och petade in en tampong för att slippa rinnande kladd – tampongerna inköpta enbart därför, något mensblod hade hon inte skymtat på åratat. Så lirkade hon upp en sprucken tvålbit som låg inklämd mellan små rosa tandborstar och pärlarmband på tvättstället, sköljde av ansiktet och drog snabbt på trosorna och jeansen.

Hon hade svårt att hantera den här stunden. Träffarna byggde på att de var rusiga av lust, liksom *bortom sig själva* och ordlöst överens om riktningen. Men när sexet väl var avklarat hittade hon inte riktigt någon vettig samtalsnivå – hon kunde varken vara chefig eller älskarinnemjuk, och däremellan hade de liksom inget gemensamt. Så nu stod hon här med händerna bakom ryggen, otåligt hackande med behåhyskorna för att pricka öglorna och ville ha något att säga. Hans skilsmässa, kunde hon fråga om den? Nej, det skulle låta som om hon törstade efter förtrolighet – eller ännu värre, som om hon ställde sig på kö!

– Anette var lite konfunderad över dina arbetstider, sa hon till sist, men inte heller det lät som det skulle efter den långa tystnaden, själva ansatsen blev för stor.

Han dök upp i dörröppningen. Det korta, nästan vita, håret lyste i skumrasket.

– Vad sa hon då?

– Alltså, det är ingen fara, ingen fara alls, sa Jojo. Anette menade bara att hon inte förstår sig på ditt barnhämtningsschema.

Jaris långa, bleka ansikte blev ännu längre.

– Vad är det hon inte förstår?

– Varför du gick tidigt idag, till exempel. Eftersom du egentligen inte har barnhämtning. Jag menar inte att ifrågasätta, jag säger bara ...

Jari knäppte skjortan med långsamma fingrar.

– Alltså, jag *har* hämtat barnen idag. Flickorna är hos en kompis och leker nu, sa han. Det är inte så att jag skulle smita från jobbet för att du och jag ...

De utbytte en förvirrad blick. Jojo rodnade och lade tillplattad ner hårborsten i väskan. Jari var också generad, men så log han äntligen och lade armarna om henne.

– Förlåt, det var inte så jag menade, sa han, jag menar bara ...

– Ingen fara, nej, nej, avbröt Jojo. Jag förstår precis hur du menar!

– Bra, sa Jari. Jag pratar med Anette så hon slipper undra.

Och utan större åthävor än en kram i hallen gick Jojo därifrån. Den här gången hann hon inte mer än ner till våning fyra förrän våndan sköljde över henne. Hon var hans chef. Om de blev upptäckta skulle hon kallas cynisk och omoralisk, och det skulle både vara sant och inte.

Och ändå ...

Hon klev in i bilen, messade sin man att hon var på väg hem och backade ut från parkeringen. Det här hade varit sista gången, tänkte hon. Det bara måste vara slut nu.

Väl hemma på garageuppfarten blev hon sittande i bilen. Danes Volvo stod redan på plats och husfasaden var mjukt upplyst. Ett par kvarter tidigare hade hon tryckt igång ”Losing

My Religion” på hög volym för att kunna sitta kvar och samla sig med favoritlåten som ursäkt. Hon kände sig besynnerlig, liksom sönderhackad av dåligt samvete och oro att bli påkommen, snarlika känslor som nu flöt ihop. Hon lutade huvudet mot nackstödet och blundade.

Hon kände faktiskt inte igen sig själv.

Hon hade aldrig varit otrogen mot Danne tidigare. Aldrig. Inte ens i närheten. De hade ett bra liv ihop, ett liv hon var så tacksam för. Hon älskade honom, hon älskade deras vardag och framtidsplaner, och aldrig ville hon leva utan honom! Att hon nu ändå för fjärde, eller om det var femte, gången åkt hem till Jari var skrämmande. När hon rannsakande ställde sig frågan hur hon kunde riskera allt hittade hon bara uppenbara halvsanningar till svar. Hon såg inte klart.

För hon ville leva med Danne. Och absolut inte skiljas igen.

När hon så här i efterhand tänkte på skilsmässan från sin första man, Lukas, var det faktiskt med bedrövelse. Separationen blev så hårdhänt, allt gick för fort. I årtal hade hon och Lukas kämpat med sina olikheter, gått i terapi, avsatt tid för varandra, men efter en semesterresa i Schweiz då tystnaden och avståndet obönhörligt svällde till en dödsdom, insåg hon att det inte skulle gå. Och att hon inte ville mer. För sanningen att säga hade hon redan då träffat Danne i hemlighet ett par omtumlande gånger, och fastän han också var gift tänkte hon ofta på honom, han som verkade leva sitt liv på en helt annan, sprakande och äventyrlig frekvens. När Lukas och hon kom hem från resan berättade hon att hon ville skiljas, och kort därefter lämnade hon honom. Och hon gjorde det med sorg, deras familjedröm hade gått i kras, men snart kände hon också lättningen. Men Lukas, som varit oförberedd och som var känslomässigt valhänt, stelnade i en nästan chockartad kris och repade sig inte förrän han två år senare träffade en ny kvinna.

Jojos och Lukas son, Adrian – som var bara fem år vid separationen och redan då ett ömtåligt, pessimistiskt allvarsbarn – fick sina första skolår tilltrasslade av uppbrottet, kanske hela barndomen faktiskt, i värsta fall hela livet? Jojos skuldkänslor slog ut all moderlig intuition och hon blev därefter aldrig säker på vad som berodde på skilsmässan och inte, hon hade ständigt en klump i magen eftersom pojkens liv aldrig verkade glatt. Det *började* liksom inte, inget hände som ledde till något annat, inget tog fart och öppnade Adrians värld. Allt var samma ensamma motlut där han stod och travade Kaplastavar eller ordnade med sin robotsamling, och undvek andra barn av det enkla skälet att de undvek honom.

Redan tidigt hade Jojo anat mönstret men Lukas menade att hon överdrev. Hon kände sig ensam med ansvaret och efterlyste mer engagemang.

– Det pågår en barndom här, och den går inte i repris, kunde hon uppfordrande säga till Lukas där han hängde över de laxrosa börssidorna.

Sedan stack hon glatt in huvudet i Adrians rum.

– Idag åker vi skridskor! Jag gör varm choklad nu.

– Jag kan inte åka skridskor, svarade Adrian. Med ena armen uppsträckt och ett hårt, svischande läte svepte han en metallgrön dinosaurie genom luften.

– Men jag ska lära dig, det är jättekul, vi kan spela hockey!

Adrian kunde då titta upp på henne, så avmätt och kyligt att det klack till i henne, och hon gjorde en mental anteckning om att de måste kontakta BUP igen.

Och i stället för att bli en mamma som fick ge sitt barn äventyr, roliga samtal och ett livligt umgänge med kamrater fick hon hålla sig i bakgrunden och grubbla över vad som fattades pojken. Ingen utredning visade något annat än lätt depression, och mot den fick han periodvis medicin. Men nu,

som vuxen, hade Adrian tack och lov kommit på fötter och hade jobb, sambo och ett litet barn. Fast hans tungsinne fanns där ännu och Jojo blev inte kvitt oron: hon hade fullt ut förstått att man aldrig blir lyckligare än sitt olyckligaste barn.

När hon lämnade Lukas kunde hon först inte tänka sig ett nytt fast förhållande, men hon ändrade sig snart. Hon kunde omöjligt säga nej till Danne. Jojo hade aldrig varit så kär i någon som i den här levande, roliga och spännande mannen. Bredvid honom tedde sig Lukas – som visserligen var en intelligent och ganska imponerande försäkringsbolags- vd – som en man från en annan generation med sina melerade pampkostymer.

Hon ville absolut inte ha separationen ogjord, men aldrig mer skulle hon slita sönder något så tvärt. Även Dannes separation med fru och tre barn blev sårig – allas liv revs upp, så mycket tårar, ilska och bråk.

Men så småningom dök Dannes tre barn och hennes Adrian upp som små bonusbarn i villan varannan vecka. Och sedan kom den underbara lilla Malva, Jojos och Dannes kärleksbarn, och åren började gå fort. Gymnastikkorna blev större och större och flöt varannan vecka ut över hallgolvet, som vid en husvisning. De tre tonårspojkarna mättade luften med en mörk, ogripbar doft av fet hårbotten, man visste inte vems doft det var, kanske var den allas. Ofta hade något av barnen problem. Sämst mätte nog Adrian. Men sedan var det också trassel med Dannes yngsta, den milda Vidar. Han var som förbytt en period innan han kom ut som homosexuell. Lärarna ringde ideligen och krävde möten: än skolkade han, än rimmade han opassande på personalens namn, något som tärde på hans lärare, Gittan, och syokonsulenten som hette Ulla Löw gick heller inte fri. En gång när Vidar var elva år satte han en lapp på rektorns dörr med texten: ”För en kuk är allt ett stjärthål” och undertecknade med sitt namn – oklart vad han

menade och vem han syftade på: sig själv eller rektorn, allt var oklart. De fick ha täta samtal med rektorn och psykologen och det tog sin tid innan Vidar lugnade ner sig.

Men hon och Danne hade klarat det. Och de hade samtidigt varit lyckliga.

Jojo såg ut genom bilrutan på den upplysta fasaden och tog några djupa andetag. Hon tyckte mycket om den fulsnygga bruna Lidingö villan och trädgården med sina fruktträd och stenlagda uteplatser. Att barnen var utflugna och huset för stort spelade ingen roll, hon och Danne skulle aldrig flytta.

Hon stängde av musiken, mer samlad nu, och gick ut i den kalla luften som doftade lätt av skorstensrök. När hon öppnade dörren till baksätet och drog åt sig väskan och träningsbagen såg hon papperskassen. Hon svor: den skulle ha lämnats hos hennes mamma på äldreboendet. Det fick bli imorgon.

Hon gick uppför stengången och in i hallen. Huset var tyst. Vid hallspegeln stannade hon till, ängslig att något skulle avslöja henne.

Jari hade sagt att hon var fin. Pinsamt nog hade hon blivit mer mottaglig för komplimanger med åldern. Förut, när hon faktiskt *var* snygg, slog hon bort dem, de bekom henne inte alls, då ville hon hellre ha komplimanger för sin intelligens. Sådana behövde hon inte längre, men nu var det alltså värre med resten. Hela hennes uppenbarelse började förlora kontraster: håret tappade färg och måste tonas, och det var som om hon varje morgon behövde tydliggöra sina olika delar, först ansiktet med smink för att visa att här fanns två ögon, två kinder och en mun – munnen som numera var nästan hudfärgad – och sedan ta på kläder som avgjorde var underkroppen slutade och överkroppen började. Det var som om färger och kroppsdelar längtade efter att jämnas ut och bli ett med varandra.

– Danne, hallå! hojtade hon.

Inget svar.

Hon gick mot vardagsrummet och stannade vid dörröppningen. Där satt han, gapande, huvudet tvärt bakåtlutat i den rymliga, beigea fåtöljen. Framför honom på mattan låg elgitarren och en trave musiktidningar, och på det låga sidobordet stod en tom tallrik och ett urdrucket vinglas. På huvudet de stora grå hörlurarna. Han snarkade.

Lugnad gick hon fram och plockade upp hans glasögon, som fallit ner på mattan.

– Hallå där, viskade hon och strök honom över kinden. Han vaknade till, sken upp, fick av sig hörlurarna och sträckte ut handen mot henne.

– Älskling, där är du ju, mumlade han yrvaket och gav hennes hand en kyss.

– Jag kommer strax, sa Jojo.

Hon tände golvlampan invid soffan och på vägen greppade hon vasen med papperstorra tulpaner som hon slängde i soporna. I ett påhittat ärende fortsatte hon in i sovrummet där hon pillade av örhängena och hängde upp en storskjorta som låg slängd över fåtöljen. Hon bävade för ögonblicket när Danne skulle fråga var hon hade varit men det gick heller inte att skjuta upp längre, och väl ute i köket plockade hon ihop en tallrik med det som fanns i kylan – skinkpaj, några småtomater och inlagd paprika – innan hon tog ett djupt andetag och återvände till vardagsrummet.

– Hur är läget? frågade han.

– Bara bra, äntligen hemma, sa hon, och kröp upp i den stora beigea soffan som var täckt av fårskinn och pösiga kuddar.

Hon tände stearinljusen i mässingsstakarna på bordet och åt medan hon lyssnade på Danne, som var på gott humör efter ett möte med ekonomichefen:

– Du skulle ha sett Teodor idag, den här nya stämapparaten säljer förbannat bra, en riktig hit faktiskt, han var jätkligt belåten!

– För en gångs skull var han nöjd alltså? Grattis, sa hon och skar en minitomat i två halvor.

Hon förstod verkligen att Danne var lättad. Teodor, som var hyfsat ny som ekonomichef, visade sig inte belåten i första taget.

Danne hade i snart tio år varit halvtidskonsult på förlaget och ansvarat för diverse projekt. De senaste åren hade han hållit i musiksajtens auktioner och förlagets e-handel och gjort det bra, även om de uppdragen i hemlighet var brödföda för Danne. I själ och hjärta var han filmproducent, det han brann för var dramakomedierna. Nu hade det gått mer än sex år sedan han gjorde sin senaste film, *Pennys sju sanningar*, och i värsta fall var karriären som filmskapare över. Men han verkade aldrig ens tänka tanken att ge upp, och vid sidan av uppdragen på förlaget gick tiden till filmpitchar och jakt på finansärer.

Hon sneglade på Danne och tänkte att snart, alldeles snart, skulle han minnas att hon hade åkt tidigt från jobbet och kommit hem senare än vanligt. Hon vände ner blicken i tallriken och skar omsorgsfullt några remsor av den sladdriga, röda paprikan. Danne reste sig med glaset i hand och försvann ut i köket. Snart stod han i dörröppningen igen, lutad mot dörrkar-
men och benen korsade som i en uttänkt pose. Glaset påfyllt.

Hon var beredd.

Han log underfundigt. Sekunderna gick.

– Vad är det? var hon tvungen att säga.

– Inget.

– Men varför står du där då? sa hon och försökte le.

– Jag tittar på dig.

– Jaha? Varför då?

– Du är söt.

Hon drog filten över knäna.

– Ska jag hämta ett glas till dig också? undrade han.

– Nej tack, sa hon.

Han satte sig belåtet till rätta i sin fåtölj och tog upp laptoppen. Han skulle se om slutscenerna i *Livet är underbart*, de var så förbannat bra, sa han och drog på hörlurarna.

Jojo hämtade datorn och betade av några mejl och öppnade ett som fick henne att ropa till: en skådespelare som de länge uppvakat tackade ja till en intervju! Det var riktigt bra, hon viftade åt Danne men han var försjunken i filmen så hon messade i stället Anette, hon skulle också bli glad! Nästa mejl var från Teodor och retade henne: han ville ha en rapport om *möjligheter och hot* inom hennes affärsområden. Teodor var så oerhört tröttsam med sina ständiga krav på rapporter att hon börjat undra om det var något på gång på förlaget. Hon skulle fråga Danne om han råkat höra något. Han och Teodor hade kommit på rätt god fot, de lunchade, pratade om affärer, Teodors kör och musik – inte minst delade de ett överdrivet intresse för elgitarrer. Danne tyckte att Teodor var okej – svårbegripligt men samtidigt praktiskt; Danne gjorde klokt i att hålla sig väl med honom för att få behålla sitt uppdrag, Teodor hade börjat få en hel del att säga till om.

Jojo sneglade på Danne, han var helt upptagen av filmen. Hon bar med sig tallrik och glas ut i köket, stoppade in allt i diskmaskinen, torkade av köksön, dimrade belysningen och smög sedan in i badrummet och tog en väldigt kort och tyst dusch. Så gick hon till sängs med en bok som legat i hennes brevfack på förlaget, ett recensionsex av en bok om blodgrupernas inverkan på immunförsvaret.

Hon drog det tunga täcket över sig – hon föredrog tunga

täckan, de lugnade henne, och i påslakanet hade hon lagt en trasmatte, köpt enbart för ändamålet, och gjort sitt eget tyngdtäcke.

Danne kom snart efter och skojade som vanligt om hur kallt det var i sovrummet, hoppande av frossa mitt på golvet. Jojo skrattade men vek undan med blicken, uppsluppet småprat så här dags tolkades lätt som att hon var tillgänglig för sex, så nu rättade hon till glasögonen, stängde ansiktet och försjönk i läsningen. När Danne öppnade garderoben och drog på sig en t-shirt sneglade hon över glasögonkanten och såg att hans tankar var på annat håll.

Danne hade alltid varit pojkaktig och hon tyckte mycket om det, hon hade kanske till och med blivit kär i just det. Kroppen var varken kraftig eller mager, varken lång eller kort, och hans yviga rörelser var energiska och snabba. Det senaste året hade han fått en liten mage och faktiskt också bröst, två breda, stubbiga kullar – egentligen inte helt olika hennes – som inte verkade bekymra honom alls, medan hon var aningen perplex. Håret var samma grabbigt ostyriga som alltid, men hans drag hade mjuknat och nästan blivit lite kvinnliga. En helgförmiddag när hon gick förbi dörröppningen till vardagsrummet och han satt nyduschad och rosig i soffan under en filt med det våta håret bakåtstruket, tänkte hon att han såg ut som en flata – det var precis det ordet som dök upp, *flata*. Hon blev förskräckt över sig själv, hon hade aldrig ens använt ett sådant ord. En period därefter var hon beklämd och lite irriterad över hans förslappning, över vinet han unnade sig varje kväll, och hon var nära att säga till, kanske dölja kritiken bakom oro för att han hade höga östrogennivåer och föreslå ett hormontest – men hon sansade sig.

Nu kröp han ner i sängen med sin surfplatta, strök henne över kinden och hon tryckte läpparna snabbt mot hans hand.

Han stack in fötterna under hennes täcke. Hon motade försiktigt bort dem, hon hade alltid haft svårt för fötter, framför allt tånaglar, de döda hornplattorna fick henne att må illa. Hon tyckte inte ens om sina egna tår, och det var ett under att det i alla år gått honom förbi. När han släckte gjorde hon snart också det. Hon lade sig till rätta på sidan, slöt ögonen och drog några långa djupa andetag för att komma ner i varv. Danne lade handen på hennes axel, hon djupandades och föreställde sig hur en skruvmejsel lossade spänningarna i käkarna – först den högra, sedan den vänstra.

Tankarna sökte sig till Jari men där kunde de inte stanna. Hon började fundera på morgondagens möten i stället, men det gjorde henne bara uppvarvad, så hon lät tankarna löpa längs de lugnande skiffergångarna i trädgården, förbi de frostiga buxbombsbollarna, till uteplatsen med vildvin och vidare mot utkanten av tomten, där hon i helgen hade sett tussilago i det torra diket. Som alltid när hon såg tussilago mindes hon Lasse och sin första kyss. På lågstadiet hade deras klass gjort en utflykt till museet, och när de klivit över de höga trösklarna till de mörka rum som möblerats som eländiga fattigbostäder hade hon hoppats att Lasse och hon skulle bli inlåsta, så att de fick krypa upp i en av de korta sängarna och kramas på skinnfällan. Hon var helt uppfylld av den spinkiga pojken. Som genom ren magi hade de fått sällskap hem och när de klättrade upp i en sluttning med torrt gräs och tussilago och kysstes var hon salig. Samtidigt oroade hon sig för att hennes pappa skulle råka gå förbi. Han skulle bli arg och säga att de *hånglade*, och allt skulle bli fult.

Dannes hand rörde sig nu sömnigt över hennes arm, och dåsande slog det henne att han inte hade frågat vad hon gjort efter jobbet. Vad betydde det? Tog han för givet att hon varit på en jobbställning? Och var så pass ointresserad? Hon

* BARNEN SLUTAR SVARA PÅ SMS * FÖRÄLDRAR KRASSLIGA, DÖENDE

* PÅ GÅNG FRAMÅT: PENSION OCH SÄMRE EKONOMI * UPPVAKNANDE: VAR DET HÄR ALLT?

Det gick inte att blunda för längre: laddningen var försvunnen. Jojo hade inte märkt när det skedde, men Danne kunde nu lika gärna ha varit hennes kusin där han lunkade runt i sina arbetsbyxor på sommarstället. Och hon irriterade sig på småsaker. Som att han på morgonen – när de läste tidningen i tysthet – reste sig när han var klar, sträckte på sig och började prata. Som om tystnaden enbart varit för hans skull.

Den tillvaro hon nyss tyckt var underbar, var den inte längre nog? Nej, hon saknade plötsligt mening, framtid, passion – att känna liv. Men ändå. En otrohetshistoria? Så fantasilöst!

Marit Danielsson skildrar i *När underbart inte är* nog medelålderns katastrofläge med hög träffsäkerhet.

ELLER DÖDA * SEX MAN HELST SKULLE SLIPPA * ÅRETS EXTAS: UTBYGGD ALTAN *
* KARRIÄR: FÖR TIDIGT ATT GE UPP OCH FÖR SENT ATT BÖRJA OM *

ROMANUS
& SELLING

ISBN 978-91-89051-68-3

9 789189 051683